

er denne Mand selvfølgelig en gammel Mand, efter som han allerede var med i Krigen 1850. Han kommer nu i god Tro til, at hans Tur nu maatte være kommen, efter at vi have faaet dette Invalidebillæg af Iste Marts i Fjor, men desuagtet foreligger der her en Skrivelse, dateret den 29de Oktober 1889, hvori Finantsministeren erklærer, at han ikke kan gaa ind paa, at denne Mand skal have nogen Understøttelse. Det forekommer mig, at der her er et Tilfælde, hvor man virkelig har Grund til at kritisere. Det kan jo godt være, at Hr. Hannover kan paatage sig at sige, at der ikke er Spor af Forbindelse mellem denne Mand's Svaghed nu og den, han fik i Krigen, men det forekommer mig dog, at her virkelig er et Tilfælde, der giver Anledning til, at vi forvort Bedkommende med god Grund kunne henvise. Som sagt, jeg skal ikke plage Thinget længere, jeg skal kun nævne de andre 9, medmindre den ærede Finantsminister giver mig særlig Anledning til at gjøre Bemærkning derom, for saa er jeg jo forpligtet dertil paa Udvalgets Vegne. De andre 9 ere, med Undtagelse af det sidste, der er et Andragende om forhøjet Invalideforsørgelse, alle Andragender om Invalideunderstøttelse, nemlig Nr. 67 fra Husmand Dreier Hans Jørgensen af Sønderstov Mark, Nr. 69 fra Lømrer Jens Jensen Drenhauge af Avernås, Nr. 72 fra forhenbærende Smedler N. F. Børens af Kjøbenhavn, Nr. 75 fra Husmand S. P. Sørensen af Lindet, Nr. 82 fra Møllersvend L. Chr. Sauerjen af Ribe, Nr. 90 fra Krigsassessor H. D. Koldby-Olsen af Kjøbenhavn, Nr. 92 fra Stomager J. Steffenjen Nørholm af Bælum, Nr. 93 fra Husmand A. Christensen af Svansbjerg Dverdrej, og saa endelig det sidste Nr. 94 fra Invalid Chr. Christiansen Nissen af Kolding om Forhøielse af Invalideforsørgelse. Samtlige disse Andragender tillader jeg mig paa Udvalgets Vegne at henvise til den høitærede Finantsminister; jeg vil haabe, at han vil tage dem under velvillig Overveielse og lade dem blive Gjenstand for den Humanitet, vi virkelig have Grund til at tro, at Ministeren nærer overfor Invaliderne og at navnlig den nuværende Invalideløse vil komme til den Erkjendelse, at det virkelig er dette Things Mening, at der skal tages saa hensynsfuldt og humant paa Invaliderne som muligt. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale disse 10 Andragender til den ærede Finantsminister.

Bluhme: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at

Andragendet i Betænkningen Nr. 80 fra Engmester Jens Christensen af Grimstrup om Invalideunderstøttelse henviises til Finantsministeren. Jeg vil gjerne anmode det høie Thing om for en Gangs Skyld at gaa imod Udvalgets Indstilling. Der risikeres dog ikke meget ved at henvise Andragendet til Finantsministeren og bede ham tage under fornyet Overveielse, om der ikke kunde være Anledning til at give denne Mand Understøttelse. Han er nu en aldrende Mand, har deltaget i hele første Krig, og har upaatvivlelig paadraget sig sin Svaghed, som er en Bryllidelse, under denne Krig. Loven siger, at det skal bevises, men for mange af disse Mennesker er det en Umulighed at bevise Sigt, idet de Væger, der i sin Tid have behandlet dem, maaste ikke ere til at finde mere, og de i sin Tid ikke have tænkt paa at staffe sig Bevijer, fordi de ikke have tænkt paa, hvad der kunde indtræffe i ældre Dage. Naar man har havt Leilighed til at se denne Mand og høre hans Historie, vil man faae den samme Overbevisning som jeg om, at han under Krigen har været en meget pligtfuldende Soldat, som ikke har villet give efter for et Sædebefindende, og trods det, at han er blevet henvist til Lasarettet, har han holdt ud og ikke villet forlade sin Plads i Regimentet. Som sagt, han kan ikke føre Bevis derfor, men jeg tror, at hvis Finantsministeren vil bevilge ham en Audiens — han er her tilstede i Byen — vil han føle sig overbevist om hans Fremstillings Sandhed. Og Manden kan maaste ogsaa fremlægge flere Attester for Ministeren for, at denne Sygdom for lang Tid siden har angrebet ham og gjort ham udgytig til Arbeide. Manden sidder nu med stor Familie, er uden Resourcer og kan ikke fortjene Noget paa Grund af Alderdomssvaghed. I værste Fald: Hvis man nu henviiste Andragendet til Ministeren, og Ministeren gif hen og gav ham Invalideunderstøttelse, og dette saa var et Præcedens, der skabte flere lignende, saa var der dog ingen Ulykke derved. Naar vi tale saa meget om her at komme ind paa Alderdomsforsørgelser, saa ere de Mænd, der trolig have gjort deres Pligt i Krigen i sin Tid, nogle af dem, som vi snarest maatte søge at skjænke Alderdomsforsørgelse, selv om de ikke kunne bevise, at deres Svaghed stammer fra Krigen. Jeg tror nu, at den ærede Minister, naar han taler med ham, vil føle sig overbevist derom, og der vil vist ikke være Noget i Veien for at bevilge ham Understøttelsen, selv om den ikke fuldt ud er i Overensstemmelse med Lovens Krav i saa Henseende. Jeg henstiller derfor til det høie Thing at støtte mit Ændringsforslag om, at dette An-